

INTERSECCIONALITATS I ALIANCES

Carta d'un home trans a l'antic règim sexual

Paul B. Preciado

Article publicat originalment en francès al diari *Libération*, el 26 de gener de 2018, amb el títol *Lettre d'un homme trans à l'ancien régime sexuel*

Senyores, senyors i altres,

Enmig del foc creuat al voltant de les polítiques de l'assetjament sexual, m'agradaria prendre la paraula com un contrabandista entre dos mons, el món de “les dones” i el “dels homes” (aquells dos mons que podrien no existir però que alguns s'esforcen en mantenir separats per una mena de mur de Berlín del gènere) per donar-vos notícies d'alguns “objectes perduts” o més aviat “subjectes perduts” en el viatge.

No parlo aquí com un home, pertanyent a la classe dominant d'aquells als que se'ls ha assignat el gènere masculí en néixer, que van ser educats com a membres de la classe dirigent, als quals se'ls ha concedit o més aviat exigint (i aquesta seria una possible clau d'anàlisi) exercir la sobirania masculina. Tampoc parlo com a dona, ja que he abandonat voluntàriament i intencionadament aquesta forma d'encarnació política i social. Parlo aquí com un home-trans. No obstant això, no pretenc, de cap manera, representar cap col·lectiu. No parlo ni puc parlar com a heterosexual o homosexual, tot i conèixer i habitar ambdues posicions, ja que quan hom és trans aquestes categories resulten obsoletes. Parlo com un trànsfuga del gènere, com un furtiu de la sexualitat, com un dissident del règim de la diferència sexual (sovint maldestre pel fet d'estar mancat d'un codi pre-escrit). En tant que auto-cobai político-sexual que ha fet l'experiència, encara no tematitzada, de viure a banda i banda del mur i que, a còpia de travessar-lo dia rere dia, ha acabat fart, senyors i senyores,

de la rigidesa recalçant de codis i desitjos que el règim heteropatriarcal imposa.

Deixeu-me dir-vos, des de l'altra banda del mur, que les coses són pitjors que allò que la meva experiència com a dona lèsbica m'hauria permès imaginar. Des que visc com-si-fos-un-home en el món dels homes (conscient d'encarnar una ficció política) he pogut comprovar que la classe dirigent (masculina i heterosexual) no abandonarà els seus privilegis perquè publiquem alguns tuits o fem alguns crits. Després dels xocs de la revolució sexual i anti-colonial del segle passat, els heteropatriarques estan embarcats en un projecte de contrareforma –al qual s'uneixen ara veus “femenines” que desitgen seguir sent “molestades”–. Aquesta serà la guerra dels 1000 anys, la més llarga de les guerres, ja que afecta les polítiques de reproducció i els processos mitjançant els quals un cos humà es constitueix com un subjecte sobirà. La més important de les guerres, per tant, perquè el que ens hi juguem no és el territori o la ciutat, sinó el cos, el gaudi, la vida.

El que caracteritza la posició dels homes en les nostres societats tecnopatriarcales i heterocentrades és que la sobirania masculina es defineix per l'ús legítim de les tècniques de la violència (contra les dones, contra els nens, contra altres homes no blancs, contra els animals, contra el planeta en el seu conjunt). Podríem dir, llegint Weber amb Butler, que la masculinitat és per a la societat el que l'estat és per a la nació: el titular i usuari legítim de la violència. Aquesta violència pot expressar-se socialment com a dominació, econòmicament com a privilegi, sexualment com a agressió i violació. Per contra, la sobirania femenina només es reconeix en relació amb la capacitat de les dones d'engendrar. Les dones són, sexualment i socialment, subjectes. Només les mares són sobiranes. En aquest règim, la masculinitat es defineix necropolíticament (pel dret dels homes a donar la mort), mentre que la feminitat es defineix biopolíticament (per l'obligació de les dones a donar la vida). Podríem dir que l'heterosexualitat necropolítica seria quelcom com la utopia de l'erotització de l'encontre sexual entre Robocop i Alien... esperant que, amb una mica de sort, algun dels dos s'ho passi bé.

La sobirania masculina es defineix per l'ús legítim de la violència: contra les dones, els nens, altres homes no blancs, els animals; contra el planeta en el seu conjunt. La masculinitat és per a la societat el que l'estat és per a la nació: el titular i usuari legítim de la violència

L'heterosexualitat no és només com ens ensenya Wittig, un règim de govern: també és una política de desig. El que és específic d'aquest règim és que s'encarna en un procés de seducció i dependència romàntica entre dos agents sexuals “lliures”. Les posicions de “Robocop” i “Alien” no són conscients o escollides individualment. L'heterosexualitat necropolítica és una pràctica de govern que no és imposada per aquells que governen (els homes) sobre les governades (les dones), sinó una epistemologia que estableix les definicions i posicions respectives d'homes i dones a través d'una regulació interna. Aquesta pràctica de govern no pren la forma d'una llei, sinó d'una norma no escrita, d'una transacció de gestos i codis que tenen l'efecte d'establir en la pràctica de la sexualitat una partició entre

el que es pot i el que no es pot fer. Aquesta forma de servitud sexual es basa en una estètica de la seducció, una estilització del desig i una coreografia de plaer. Aquest règim no és natural: es tracta d'una estètica de la dominació històricament construïda i codificada que erotitza la diferència de poder i la perpetua. És aquesta política de desig la que manté viu l'antic règim sexe-gènere malgrat els processos jurídics de democratització i empoderament de les dones. Aquest règim heterosexual necropolític és avui tan denigrant i destructiu com ho eren el vassallatge i l'esclavitud en plena Il·lustració.

El procés de denúncia i visibilització de la violència que estem vivint és part d'una revolució sexual, certament lenta i tortuosa, però imparabile. El feminisme queer va situar la transformació epistemològica com a condició de possibilitat de canvi social. Es tractava de qüestionar l'epistemologia binària i naturalitzada, afirmant davant d'ella una multiplicitat irreductible de sexes, gèneres i sexualitats. Avui entenem que tan important com la transformació epistemològica és la transformació libidinal: la modificació del desig. Cal aprendre a desitjar la llibertat sexual.

Durant molts anys, la cultura queer ha estat un laboratori per a la invenció de noves estètiques de la sexualitat dissidents davant les tècniques de subjectivització i els desitjos de l'heterosexualitat necropolítica hegemònica. Som molts els que hem abandonat fa temps l'estètica de la sexualitat Robocop-Alien. Hem après de les cultures Butch-femme i BDSM, amb Joan Nestle, Pat Califia i Gayle Rubin, amb Annie Sprinkle i Beth Stephens, amb Guillaume Dustan i Virginie Despentes, que la sexualitat és un teatre polític en el qual el desig, no l'anatomia, escriu el guió. És possible, dins de la ficció teatral de la sexualitat, desitjar netejar les sabates amb la llengua, ser penetrat per cada forat, o caçar l'amant en un bosc com si fos una presa sexual. No obstant això, dos elements diferencials marquen la distància entre l'estètica queer de la sexualitat i l'heterodominant de l'antic règim: el consens i la no naturalització de les posicions sexuals. L'equivalència dels cossos i la redistribució del poder.

En tant que home-trans em des-identifico de la masculinitat dominant i de la seva definició necropolítica. La nostra major urgència no és defensar el que som (homes o dones) sinó rebutjar-ho, des-identificar-nos de la coerció política que ens obliga a desitjar la norma i a repetir-la. La nostra praxi productiva és desobeir les normes de gènere i sexuals. Després d'haver estat una lesbiana la major part de la meua vida i trans durant els darrers 5 anys, estic tan lluny de la vostra estètica de l'heterosexualitat com un monjo budista que levita a Lhasa ho està del supermercat Carrefour. No em corro amb la vostra estètica de l'antic règim sexual. No m'excita "molestar" algú. No m'interessa sortir de la meua misèria sexual ficant mà al metro. No sento cap tipus de desig envers l'eròtica-kitsch sexual que proposeu: homes que aprofiten la seva posició de poder per follar i tocar culs. Em repugna aquesta estètica grotesca i assassina de l'heterosexualitat necropolítica. Una estètica que re-naturalitza la diferència sexual i situa els homes en la posició de l'agressor i les dones en la de la víctima (dolorosament agredida o alegrement importunada).

Si és possible afirmar que en la cultura queer i trans follem més i millor és perquè no només hem extret la sexualitat de l'àmbit de la reproducció, sinó sobretot del de la dominació de gènere. No estic dient que la cultura queer i transfeminista sigui lliure de tota forma de

violència. No hi ha sexualitat sense ombra. Però no és necessari que l'ombra (la desigualtat i la violència) presideixi i determini la sexualitat. Representants de l'antic règim sexual, preneu la vostra part d'ombra i que us aprofiti, i deixeu-nos enterrar les nostres mortes. Gaudiu de la vostra estètica de la dominació, però no pretengueu fer de la vostra estètica llei. I després, deixeu-nos follar amb la nostra pròpia política del desig, sense homes ni dones, sense penis ni vagines, sense destrals ni fusells.

Paul B. Preciado

Paul B. Preciado és filòsof i comissari d'art. Internacionalment conegut per les seves obres sobre les polítiques del cos, el gènere i la sexualitat, és un dels referents més importants de la teoria queer. És autor d'obres com *Manifiesto Contra-sexual* (2002); *Testo Yonqui. Sexo, drogas y biopolítica* (2008); *Pornotopía* (2010) y *Un Apartamento en Urano. Crónicas del cruce* (2019). Actualment és Filòsof Associat al Centre Pompidou de París.